

Σελίδες για τους νέους

ΤΡΙΑ ΤΡΙΣΤΙΧΑ

2

1

‘Η γόμμα είναι
να σβήνει τ’ ανθρώπινα λάθη,
μόνο όταν γράφονται στο χαρτί.

2

Οί άνθρωποι
ψάρια στο βυθό μιάς θάλασσας
γεμάτης ρεύματα.

3

“Έκανες μιά δουτιά στη φύση
σ’ ακολουθήσα
κι άποκαλυφθήκαμε.

Μαρία Άλεξοπούλου

***

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Τό κορίτσι στέκει
στήνη αυλή μου στο σκαμνί
και ζητάει και κοιτάει
τό σπαθί
νά τής κόψη τό μαλλί·
‘Η αγάπη την κρατεί ή αγάπη
τήνε διώνχει.

παγγέλοντας κάποιους στίχους τής Πολυδούρη.

Πώς έφτασα στον “Άγιο Σπυρίδωνα ούτε πού τό κατόλαβα.

Πολύ κοντά, στο βάθος, ή μακριά σειρά με τις λεύκες πού παιγνιδίζουν τά φύλλα τους πότε στο σταχτί και πότε στο λευκογάλαζο τ’ ουρανού. Και κει κάτω, χαμηλά στα πόδια μιάς άπ’ τις πρώτες λεύκες τό γκριζωπό μνημούρι. Άναμνηστική στήλη πούβαλε ή Περιηγητική Λέσχη τής Πρέβεζας.

Άκατάσχετη έληξή προς τά κει μούδιωξε κάθε έπιθυμία ν’ άνάψω ένα κερι στο φτωχό έκκλησάκι. ‘Ο ξερός ήχος τών θημάτων δεν μούδωσε στα νεύρα αύτή τη φορά.

Γκριζα, μουντή σαν τά σύννεφα, τετράγωνη πέτρα μ’ ένα σκαλισμένο άστρο ψηλά δεξιά. Άριστερά από τό άστρο όλόασπρη πλάκα.

ΕΔΩ ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΓΑΛΗΝΗ ΜΕ ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ ΣΤΙΣ 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

Οί άποφλοιωμένοι κορμοί άπ’ τις λεύκες ύψώνονται κουρασμένοι. Πίσω άπ’ τό συρμα-

Μά τη στιγμή, τί στιγμή!
καμάρωνε
τήν όργή του, τη φωνή του
και τη φυσή και τόν ίσκιό του
όλόρθο,
και θεωρούσε τά χαριτωμένα
τής Βροχούλας πράματα.

3

Τις μέρες μας κρατάω
στή φωνή μου την άβγαλτή,
και τά πράματα ΤΗΣ ΤΗΣ
στριφογέρνουνε στον τόπο τους
στο άέρινο όνειρό ΤΗΣ.

Παν. Κερασιδής

***

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Κοιτάζοντας τά χέρια μου
νά μακραίνουν προοπτικά
μέσ’ από όνειρα παιδιάτικα
σέρνω βαθειά σκιά σε κύματα
νά κρυφτώ στην ιστορία του κόσμου.

2

‘Ο κομψευόμενος κύριος
βγάξει τό καπέλο

τέπλεγμα τής στρατιωτικής έγκατάστασης τό χωράφι έχει άγριώσει. Πλάι, στο γαληνεμένο όρμισκό, μενάχη μιά ψαρόβαρκα, ξεβαση, χωρίς κουπιά, άγναντεύει τη θάλασσα και θυμάται τά νιάτα της.

Άπέναντι ό ταρσανάς ήσυχάζει.

Στό βάθος ό Άμβρακικός άνατριχιάζει στην πρωινή άναπνοή τής αύρας.

Σε κάποιο σημείο τ’ ουρανού πάνω στον Άμβρακικό σκίστηκαν τά σύννεφα και μερικές δέσμες άσημένιων άκτίων χύθηκαν δεξιά κι άριστερά μέσα στη θάλασσα. Και καθώς ό ουρανός καθρεφτίστηκε στα σκούρα νερά, ζωγραφίστηκε ένας άσημένιος ρόμβος, μισός — προς τά πάνω — αληθινός, μισός — προς τά κάτω — ψεύτικος. Στη μέση του περίπου ένας βαρκαράης έλαμνε ράθυμα προς την Πρέβεζα.

Πούθε έρχότανε εκείνη ή παναρμόνια μελωδία; ‘Ο ύμνος τής Χαράς του Σίλλερ άπ’ την 9η του Μπετόβεν!

‘Η ιαχή σε ρε ματζόρε κρεσεντάριζε θριαμβικά: Freude... Freude... Freude...

ΤΑΣΟΣ ΤΣΕΚΟΣ